

Wolskie Centrum Kultury

Aleja Wschodzącego Słońca

Projekt: **Wolskiego Centrum Kultury**

Partnerzy: **TR Warszawa, Dom Białoruski w Warszawie**

Honorowy Patronat nad wydarzeniem objął Prezydent m.st. Warszawy, Rafał Trzaskowski

Projekt wspiera Burmistrz Dzielnicy Wola Krzysztof Strzałkowski

Inicjatorami Alei Wschodzącego Słońca są redaktor Bartosz T. Wieliński (Gazeta Wyborcza) i Wolskie Centrum Kultury

Współfinansowane ze środków Samorządu Województwa Mazowieckiego

Współfinansowane ze środków miasta stołecznego Warszawy

Terminy:

- **17.02.2022 - Aleja Wschodzącego Słońca / Rekonstrukcja przyszłości - skanowanie.**
- **24. 03. 2022 roku, godz. 11:00 - prezentacja bozzetto w Wolskim Centrum Kultury**
- **II połowa 2022 roku - odsłonięcie rzeźby w parku im. E. Szymańskiego na Woli**

Koncepcja i kompozycja instalacji: **Paweł Althamer, Grzegorz Jarzyna, Anna Axer-Fijałkowska**

Koncepcja merytoryczna projektu: **Michał Mioduszewski**

Kierowniczką produkcji i koordynatorką procesu skanowania postaci:

Monika Dziekan, Mirosława Bartsch

Postaci i postawy prezentowane w instalacji artystycznej inspirowane działalnością:

Andżeliki Borys, Alany Gebremariam, Natalii Hershe, Maryi Kalesnikavaej, Andrzeja Poczobuta.

Osoby pozujące do instalacji: **Alesia Bardukhayeva-Arol** (aktorka) **Izabella Dudziak** (aktorka TR Warszawa), **Magdalena Sildatk** (Akademia Teatralna im. Aleksandra Zelwerowicza), **Monika Szufładowicz** (Akademia Teatralna im. Aleksandra Zelwerowicza), **Bartosz T. Wieliński** (redaktor Gazety Wyborczej).

Wolskie Centrum Kultury

ETAPY PROJEKTU

(Etap 1) Aleja Wschodzącego Słońca / Rekonstrukcja przyszłości - skanowanie. (17.02.2022)

Rekonstrukcja przyszłości to akcja będąca preludium do instalacji artystycznej Aleja Wschodzącego Słońca. Zrealizowała ją w TR Warszawa grupa artystów i artystek, w której skład wchodzi: artysta wizualny Paweł Althamer, reżyser Grzegorz Jarzyna, kostiumografka Anna Axer Fijałkowska, aktorki Alesia Bardukhayeva-Arol, Izabella Dudziak, Magdalena Sildatk, Monika Szufładowicz oraz redaktor Bartosz T. Wieliński. Celem akcji było zrekonstruowanie sytuacji z przyszłości - spotkania po zwycięstwie nad reżimem Łukaszenki. Osoby biorące udział w rekonstrukcji, inspirowane odwagą i doświadczeniami represjonowanych aktywistów i aktywistek białoruskich, stworzyły kompozycję - wyobrażenie radości ze zwycięstwa i odzyskania wolności. Kompozycja została zarejestrowana skanerem 3D i przeniesiona w sferę cyfrową. Zarejestrowany materiał posłuży do stworzenia instalacji artystycznej.

Przewrotnie ich (ludzi z przyszłości, przyszłych zwycięzców) przeszłość jest naszą teraźniejszością a nasza teraźniejszość jest ich (osób dziś więzionych) przyszłością. - Michał Mioduszewski

(Etap 2) Prezentacja bozzetto rzeźby 24.03.2022 r. Wolskie Centrum Kultury ul. Działdowska 6.

Prezentacja bozzetto (modelu) rzeźby Aleja Wschodzącego Słońca to zapowiedź powstania instalacji artystycznej, która zlokalizowana będzie w parku im. Edwarda Szymańskiego na Woli. Odślonięcie planowane jest w II połowie 2022 r. Prezentacja bozzetto odbywa się w przeddzień 104. rocznicy uzyskania przez Białoruś niepodległości. Wydarzenie będzie miało formę wernisażu z udziałem zespołu twórców i twórczyń, osób pozujących do rzeźby oraz redaktora Bartosza T. Wielińskiego, inicjatora projektu.

Celem projektu "Aleja Wschodzącego Słońca" jest przypomnienie o dramatycznej sytuacji opozycjonistów i opozycjonistów białoruskich sprzeciwiających się reżimowi Łukaszenki oraz o więzionych przez reżim białoruski: dziennikarzu "Gazety Wyborczej" Andrzeju Poczobucie i działaczce mniejszości polskiej w Białorusi Andżelice Borys. **25 marca obchodzony jest w Białorusi jako Dzień Wolności – święto upamiętniające rocznicę narodzin pierwszej białoruskiej niepodległości w 1918 r., nieuznawane przez reżim Łukaszenki.** 25 marca przypada również pierwsza rocznica aresztowania Andrzeja Poczobuta.

Wolskie Centrum Kultury

(Etap 3) Aleja Wschodzącego Słońca - rzeźba w przestrzeni publicznej II połowa 2022 r.

Paweł Althamer, Grzegorz Jarzyna i Anna Axer-Fijałkowska wraz z Wolskim Centrum Kultury i TR Warszawa przygotowują rzeźbę i akcję artystyczną przypominającą o sytuacji białoruskich działaczy i działaczek opozycji więzionych i prześladowanych w Białorusi.

Inspiracją do projektu są biografie i działalność następujących osób: Andrzeja Poczobuta - dziennikarza, korespondenta Gazety Wyborczej w Białorusi, Andżeliki Borys – działaczki polskiej mniejszości, Marii Kalesnikavej – flecistki i opozycjonistki skazanej na 11 lat ciężkiego więzienia, Natalii Hershe i Alany Gebremariam. Ich historie, wybrane intuicyjnie spośród wielu podobnych symbolicznie odnoszą się do wszystkich walczących o demokrację i cierpiących z tego powodu Białorusinek i Białorusinów. Napaść Rosji na Ukrainę wprowadziła dodatkowe znaczenia do projektu, który wyraża nadzieję na pokój i zwycięstwo nad autorytarnymi reżimami.

Historie i doświadczenia osób, które stały się inspiracją do pracy artystów są uniwersalne i reprezentują odwagę i determinację wszystkich osób represjonowanych przez reżim Łukaszenki. - Michał Mioduszewski

Postaci i postawy odzwierciedlone w instalacji artystycznej przedstawione zostaną w formie obrazu z przyszłości – będzie to wizja radości ze zwycięstwa i pokonania reżimu, zwiastująca spotkanie w wolności. Kompozycja Aleja Wschodzącego Słońca to artystyczna wypowiedź - samospełniające się proroctwo, a zarazem forma przypomnienia o wszystkich osobach, walczących o demokrację w Białorusi i z tego powodu prześladowanych.

Cytaty:

Wolność jest dla mnie przestrzenią ducha, ja się czuję wolny w tym momencie kiedy mam jakąś przestrzeń do myślenia, kiedy nikt mnie nie ogranicza. Ważna jest dla mnie wolność artystyczna co znaczy, że w pewnej harmonii z innymi można formułować idee które są ważne dla innych. Wolność to przestrzeń ducha. – Grzegorz Jarzyna

Rzeźbię wspólnie z innymi artystami figuratywną kompozycję, którą można by nazwać pomnikiem, ale nie trzeba tego robić, dedykowaną uwięzionym na Białorusi wolnomyślicielom. – Paweł Althamer

Ta rzeźba jest artystyczną odpowiedzią na przemoc. Współpraca zamiast dominacji, zamiast rządzenia współzarządzanie. Wybraliśmy tradycyjną technikę stwarzania pomnika w trwałym materiale, znaleźliśmy już miejsce, formę, pomysł, i znaleźliśmy sojuszników. Pracujemy z Anią Axer-Fijałkowską, Grzegorzem Jarzyną, i z kolejnymi ludźmi, którzy przyłączyli się do naszego projektu i których nazwiska powinny ujawnić się w całej tej historii. Rzeźba będzie wykonana w ponadnaturalnej skali, nieco większa niż naturalna wielkość człowieka, zamierzamy umieścić ją w parku Szymańskiego. Jest to dosyć żmudny proces, ale małymi krokami przy współpracy zaprzyjaźnionego zakładu-odlewni będziemy chcieli uczynić z tego wyraźny gest solidarności z uwięzionymi i przypomnieć, że naturą naszą człowieczą jest być wolnymi. – Paweł Althamer

Wolskie Centrum Kultury

Wolność polityczna to jest na pewno to, że mogę się wyrażać, i że mogę manifestować to, jakie są moje poglądy i to, że nie muszę się zgodzić z większością i to, że mogę się przeciwstawić temu, co mnie spotyka i temu jakie są rządy polityczne. - Anna Axer Fijałkowska

Historie i doświadczenia osób, które stały się inspiracją do pracy artystów są uniwersalne i reprezentują odwagę i determinację wszystkich osób represjonowanych przez reżim Łukaszenki. - Michał Mioduszeowski

Biogramy:

Andżelika Borys

(biał. Анжэліка Борыс; ur. 14 października 1973) – polska nauczycielka na Białorusi, działaczka mniejszości polskiej na Białorusi, w latach 2005–2010 i od 2016 przewodnicząca Związku Polaków na Białorusi. Za swoją działalność niejednokrotnie ścigana przez białoruski wymiar sprawiedliwości. Od marca 2005 była kilkadziesiąt razy przesłuchiwana przez KGB, prokuraturę oraz milicję. Kilkakrotnie skazana na wysokie kary grzywny oraz aresztu.

23 marca 2021 Andżelika Borys została aresztowana. Od tego czasu pozostaje w areszcie. Postawiono jej zarzuty dotyczące podżegania do nienawiści na tle etnicznym oraz rehabilitacji nazizmu za co grozi jej od 5 do 12 lat pozbawienia wolności.

Alana Gebremariam

(biał. Алана Гебрэмарыям; ur. 7 marca 1997 r.) - członkini głównego składu Rady Koordynacyjnej, aktywistka Białoruskiego Stowarzyszenia Studentów i Bloku Młodzieżowego. Została zatrzymana 12 listopada 2020 r. w ramach sprawy karnej z art. 342 cz. 1 Kodeksu Karnego Republiki Białorusi (organizacja lub udział w akcjach grupowych, które poważnie naruszają porządek publiczny). W mieszkaniu aktywistki przeprowadzono rewizję. Alana była przetrzymywana w areszcie śledczym KGB.

16 lipca 2021 r. została skazana na dwa lata i sześć miesięcy więzienia.

Maryia Kalesnikava

(biał. Марыя Аляксандраўна Калеснікава; ur. 24 kwietnia 1982) – białoruska flecistka, dyrygentka, feministka, działaczka polityczna, podczas wyborów prezydenckich 9 sierpnia 2020 koordynatorka sztabu Wiktara Babaryki i jedna z liderek opozycji. Więzień polityczny i więzień sumienia. Została zatrzymana i jest podejrzana o popełnienie przestępstwa z części 3 art. 361 kodeksu karnego. Skazana na 11 lat pozbawienia wolności.

Natallia Hersche

(biał.: Наталля Хершэ; ur. 20 października 1969) - urodzona na Białorusi więźniarka polityczna, posiadająca obywatelstwo białoruskie i szwajcarskie. Podczas protestów w Białorusi wyrwała milicjantowi kominiarkę, po czym została skazana na dwa i pół roku więzienia, część kary odbywając w zakładzie karnym dla mężczyzn. Odmówiła prośby o ułaskawienie. Została zwolniona w lutym 2022 r. po tym, jak Szwajcaria wysłała na Białoruś ambasadora, przerywając izolację dyplomatyczną kraju.

Wolskie Centrum Kultury

Andrzej Poczobut

(biał. Андрэй Пачобут, ur. 16 kwietnia 1973) – polsko-białoruski dziennikarz, publicysta i bloger związany z Grodnem, działacz mniejszości polskiej na Białorusi i więzień polityczny.

Od 2006 jest korespondentem „Gazety Wyborczej” w Grodnie. Należy do przeciwników Aleksandra Łukaszenki, którego reżim niejednokrotnie krytykował w swoich artykułach. Za działalność społeczną i dziennikarską wielokrotnie zatrzymywany i aresztowany. Zatrzymany 25 marca 2021 r.

Paweł Althamer

– rzeźbiarz, performer, akcjoner, twórca instalacji i filmów wideo. W latach 1988-1993 studiował na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, gdzie uzyskał dyplom w pracowni Grzegorza Kowalskiego. Wspólnie z Katarzyną Kozyrą, Jackiem Adamasem i Jackiem Markiewiczem tworzył jedno z czołowych ugrupowań młodej sztuki polskiej lat 90. czyli „Pracownię Kowalskiego” (Kowalnię). Jest laureatem prestiżowej nagrody Vincenta Van Gogha, przyznawanej przez holenderską Fundację de Broere (2004). Stosuje nietypowe materiały, przede wszystkim podkreślające organiczność, materialność i tymczasowość ludzkiego ciała. Jego działalność przyczyniła się do przededefiniowania pojęcia „rzeźba społeczna”. Używa bardzo różnych technik i sposobów działania, pracuje zarówno w polu rzeźby figuralnej, jak i akcji i interwencji społecznych. Znany jest z bezkompromisowości i wierności swojemu artystycznemu powołaniu. Mieszka w Warszawie. Współpracuje z Fundacją Galerii Foksal.

Grzegorz Jarzyna

– reżyser teatralny, operowy i filmowy, dyrektor artystyczny TR Warszawa. Absolwent Wydziału Filozofii Uniwersytetu Jagiellońskiego i Wydziału Reżyserii Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie. Zadebiutował głośnym „Bzikiem tropikalnym” według Stanisława Ignacego Witkiewicza (Teatr Rozmaitości, 1997). Twórca wielu oper i spektakli teatralnych, takich jak: „Niezidentyfikowane szczątki ludzkie” Brada Frasera (Teatr Dramatyczny w Warszawie, 1998), „Magnetyzm serca” na podstawie „Ślubów panińskich” Aleksandra Fredry (Teatr Rozmaitości, 1999), „Doktor Faustus” Tomasza Manna (koprod. Teatr Polski we Wrocławiu, Hebbel-Theatre w Berlinie, projekt THEOREM, 1999), „Księżę Myszkini” według „Idioty” Fiodora Dostojewskiego (Teatr Rozmaitości, 2000), „4.48 Platz w Berlinie, 2009), „2007: Macbeth” według Williama Shakespeare’a (TR Warszawa, 2005), „T.E.O.R.E.M.A.T” oparty na filmie Pier Paolo Pasoliniego „Teoremat” (TR Warszawa, 2009), „Druga kobieta” na podstawie scenariusza filmu Johna Cassavetes’a „Opening night” (TR Warszawa, 2014), „Męczennicy” na podstawie dramatu Mariusa von Mayenberga (TR Warszawa, 2015), „Iwona, księżniczka Burgunda” Witolda Gombrowicza (koprod. Theatre of Nations, Moskwa, TR Warszawa, 2016), „G.E.N” (TR Warszawa, 2017), „Dwa miecze” (koprod. Beijing Propel Performing Arts&Media Co., Ltd. Shanghai Theatre Academy, TR Warszawa, 2018) oraz „G.E.N VR”, czyli pierwsze na świecie Cinematic VR z udziałem publiczności (koprod. TR Warszawa, Instytut Adama Mickiewicza, Mimo.ooo VR, 2018), „Inni ludzie” (TR Warszawa, 2019), „2020: Burza” (TR Warszawa, 2020).

Spektakle w reżyserii Grzegorza Jarzyny były wielokrotnie wystawiane na festiwalach i teatrach na całym świecie, m. in. w Astanie, Awinionie, Berlinie, Bukareszcie, Dublinie, Edynburgu, Hongkongu, Jerozolimie, Londynie, Los Angeles, Monachium, Moskwie, Nowym Jorku, Pekinie, St. Petersburgu, Sztokholmie, Toronto, Wiedniu i Wellington.

Wolskie Centrum Kultury

Od 1998 roku Grzegorz Jarzyna jest zastępcą dyr. do spraw artystycznych TR Warszawa (dawnego Teatru Rozmaitości), w latach 2006-2012 pełnił funkcję dyrektora naczelnego teatru przy Marszałkowskiej 8. Jest twórcą profilu artystycznego i liderem zespołu TR Warszawa. W ciągu ponad 20. lat kierowania teatrem zbudował jego markę i wysoką pozycję w krajowym i światowym obiegu artystycznym. Pod jego kierunkiem TR Warszawa stał się miejscem artystycznych eksperymentów i twórczego rozwoju wielu artystów i artystek, obecnych dziś na polskich i międzynarodowych scenach teatralnych i planach filmowych, a także całej grupy producentów, menadżerów, menadżerek, zasilających kadry kultury w kraju i za granicą. Grzegorz Jarzyna stworzył ideę teatralnych projektów, których celem jest poszukiwanie nowych form teatralnych oraz wspieranie rozwoju młodych artystów teatru, takich jak m. in.: Teren Warszawa (2003/2004), TR/PL (2005/2006), Teren TR (2014/2015) czy powołana w sezonie 2015/2016 nagroda Debiut TR, przyznawana rokrocznie studentkom i studentom wydziałów reżyserii, w ramach której laureaci realizują swoje pierwsze spektakle w TR Warszawa. Jest inicjatorem i współautorem "Strategii Zespołu TR Warszawa na lata 2019-2023", która ma przygotować zespół TR Warszawa do przejścia do nowego budynku teatru, który powstaje na Placu Defilad.

Anna Axer-Fijałkowska (bio)

Anna Axer-Fijałkowska (wcześniej Anna Nykowska-Duszyńska)- kostiumografka teatralna i operowa urodzona w 1979 roku w Warszawie. Z teatrem związała się w 2001 roku jako aktorka. Grała w takich teatracjach jak Teatr Współczesny, Teatr Narodowy, TR Warszawa oraz w filmach i produkcjach telewizyjnych. W 2009 roku za główną rolę w filmie Małgorzaty Kozery "Nocna zmiana" otrzymała nominację do nagrody Polskiego Kina Niezależnego im. Jana Machulskiego.

W tym samym roku zadebiutowała jako kostiumografka w w spektaklu "Jedną Ręką" w reżyserii Anny Smolar w Teatrze Studio. Od tego czasu zajmuje się wyłącznie projektowaniem. W 2010 roku powstał projekt z jej kostiumami - trzykanałowa instalacja wideo w reżyserii Aernouta Mika, premiera miała miejsce na Biennale Sztuki w Sao Paulo. Obecnie praca znajduje się w kolekcji Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie,

Współpracowała z reżyserkami i reżyserami: Artur Urbański "Wiarołomni " (TR Warszawa), Anna Smolar "Wariatka z Chailot" (Teatr Dramatyczny w Białymstoku) i "Pinokio" (Teatr Nowy W Warszawie) Yana Ross "Jezioro" (TR Warszawa), Anna Karasińska "Drugi spektakl" (Teatr Polski w Poznaniu) oraz "Autokorekta" z grupą młodzieży, reż. Jakub Skrzywanek (TR Warszawa).

Stale współpracuje z Grzegorzem Jarzyną m.in przy spektaklach „L'enfant et les sortilèges”, „Zwerg” , (Bayerische Staatsoper w Monachium oraz Opera de Lyon, „Męczennicy” (TR Warszawa), „Iwona Księżniczka Burgunda” (Teatr Narodów w Moskwie, „Dwa Miecze” (Shanghai Theater Academy i Beijing Tianqiao Performing Arts Center), „Inni Ludzie” (TR Warszawa), „Solaris4” (Litewski Narodowy Teatr Dramatyczny,

Od 2020 również współzałożycielka Dzikości Serca, zaangażowanego społecznie vintage shopu. W 2022 roku nominowana do najważniejszej nagrody teatralnej Litwy- Złoty Krzyż Sceny- za kostiumy do Solaris 4 w reżyserii Grzegorza Jarzyny.

W tworzeniu kostiumów interesuje ją dynamika ciała aktorki/aktora/aktorx w oderwaniu od płci. Ta sama myśl towarzyszyła jej przy tworzeniu kostiumów do rzeźby Aleja Wschodzącego Słońca.

Wolskie Centrum Kultury

Alesia Bardukhayeва-Arol (Алесья Бардухаева-Орёл)

– białoruska aktywistka, aktorka teatralna i filmowa, reżyserka, wykładowczyni sztuki aktorskiej. Absolwentka specjalizacji aktorskiej (filmowej i teatralnej) Wydziału Teatralnego Białoruskiej Państwowej Akademii Sztuki. W latach 2003-2016 związana z Miejskim Teatrem Młodzieżowym (Homel, Białoruś). Współzałożycielka prywatnego teatru Teatru-studio "TEAM Theatre" (2016 r.) w którym pracowała jako aktorka, jak i nauczycielka aktorstwa. Założyła Fundację charytatywną «Tutaj razem»; w ramach działalności fundacji od 2019 roku nauczwała aktorstwa i reżyserowała. W latach 2019-2021 jako reżyserka związana z Państwowym Teatrem "Inklision" w Homelu (Białoruś). Z powodów politycznych jesienią 2020 roku teatr współtworzony przez Alesię Bardukhayewą-Arol został pozbawiony sceny. Z powodu prześladowań politycznych aktorka i reżyserka w marcu 2021 r. przeniosła się z Homela do Warszawy.

Izabella Dudziak

– polska aktorka związana TR Warszawa od stycznia 2022 roku. Absolwentka Szkoły Filmowej w Łodzi. Jeszcze na studiach zadebiutowała w Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi rolą Mary Warren „Czarownicach z Salem” w reż. Mariusza Grzegorzka (2017). Podczas 10. Forum Młodej Reżyserii w Krakowie prezentowane były trzy spektakle z jej udziałem („Orfeusz i Eurydyka // All about love no.1” w reż. Olgi Ciężkowskiej, „Nimfy 2.0” w reż. Jana Jeleńskiego i „„PTAKI. Instrukcja” w reż. Wojtka Rodaka, laureata nagrody Debiut TR). Za rolę w spektaklu „Orfeusz i Eurydyka // All about love no.1” na 10. FMR w Krakowie otrzymała nagrodę aktorską ufundowaną przez Fundację Sceny im. Stanisława Wyspiańskiego. Zagrała w spektaklu „1968// biegnij, mała, biegnij” w reż. Remigiusza Brzyka (prod. Teatr Nowy im. Kazimierza Dejmka, 2021). W sezonie 2021/2022 w TR Warszawa zagrała w ramach zastępstwa w trzech spektaklach: „Cząstki kobiety” w reżyserii Kornéla Mundruczó, „Inni ludzie” w reżyserii Grzegorza Jarzyny oraz w „2020: Burza” w reżyserii Grzegorza Jarzyny. W kwietniu br. w TR Warszawa odbędzie się premiera z jej udziałem, „Tom na wsi” w reż. Wojtka Rodaka.

Magdalena Sildatk

– studentka V roku Wydziału Aktorskiego warszawskiej Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza. Obroniła licencjat z Wiedzy o Filmie i Kulturze Audiowizualnej na Uniwersytecie Gdańskim. Zagrała Julię w „Romeo i Julii” w reż. Marzeny Nieczui-Urbańskiej (Teatr w Oknie i Teatr Szekspirowski w Gdańsku, 2016, 2017) oraz w dwóch spektaklach dyplomowych: „Stramer” w reż. Marcina Hyncnara (Teatr Collegium Nobilium, 2021) oraz „Antygona.Edyp” w reż. Adama Nalepy (Teatr Collegium Nobilium, 2021). Współinicjatorka i współtwórczyni spektaklu „Klub” w reż. Weroniki Szczawińskiej (Teatr Collegium Nobilium i TR Warszawa, 2021). Wzięła udział w performansie Katarzyny Kozyry „Fressen” w Teatrze Powszechnym im. Zygmunta Hübnera w Warszawie (2021). Laureatka dwóch nagród aktorskich - przyznanych zespołowi aktorskiemu spektaklu „Klub” w reż. Weroniki Szczawińskiej przyznanych przez jury 14. Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego „Boska Komedia”.

Wolskie Centrum Kultury

Monika Szufladowicz

– aktorka, artystka wizualna i performerka, studentka V roku Wydziału Aktorskiego warszawskiej Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza, absolwentka Wydziału Fotografii Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu, studiowała także fotografię w Szkole Filmowej w Łodzi. Stypendystka Wydziału Sztuk Pięknych Universitat Politècnica de València. Jej prace były pokazywane m.in. w Muzeum Narodowym Benaki w Atenach, czy Muzeum Narodowym Reina Sofia w Madrycie. Jej książka „The girl from tomorrow & the boy from yesterday” prezentowana była m.in. w ramach Europejskiego Miesiąca Fotografii, a także na licznych wystawach w Polsce i w Niemczech. Twórczyni performansu Guernica-Benghazi-X, który został zaproszony m.in. na festiwal AcionMad w Madrycie. Zagrała w dwóch spektaklach dyplomowych: „Stramer” w reż. Marcina Hycnara (Teatr Collegium Nobilium, 2021) oraz „Pustka” w reż. Cezarego Kosińskiego (Teatr Collegium Nobilium, 2021). Współinicjatorka i współtwórczyni spektaklu „Klub” w reż. Weroniki Szczawińskiej (Teatr Collegium Nobilium i TR Warszawa, 2021). W filmie zadebiutowała rolą w „Pocztówki z Republiki Absurdu”. Laureatka nagrody aktorskiej Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi za rolę w spektaklu dyplomowym „Stramer” oraz dwóch nagród aktorskich - przyznanych zespołowi aktorskiemu spektaklu „Klub” w reż. Weroniki Szczawińskiej przyznanych przez jury 14. Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego „Boska Komedia”.

Bartosz T. Wieliński

– polski publicysta, politolog i dziennikarz „Gazety Wyborczej”. Specjalizuje się w tematyce niemieckiej zarówno w ujęciu historycznym, jak i politycznym. W latach 2005-2009 był korespondentem „Gazety Wyborczej” w Berlinie. Laureat nagrody Grand Press za reportaż prasowy (2013) i „Pióra Nadziei” Amnesty International (2014). Debiutował książką „Żli Niemcy” (2014), zbiorem szkiców biograficznych poświęconych historii dwudziestowiecznych Niemiec.